

Visitapreken i Vega kirke, september 2025

Johannes 15,9–12

9 Som Far har elsket meg, har jeg elsket dere. Bli i min kjærlighet! 10 Hvis dere holder mine bud, blir dere i min kjærlighet, slik jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet. 11 Dette har jeg sagt dere for at min glede kan være i dere og deres glede kan bli fullkommen. 12 Og dette er mitt bud: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere.

Kjære alle sammen!

Først av alt vil jeg benytte sjansen til å takke for noen flotte dager her på Vega – Norges vakreste øy. Det har vært en sann fryd å få lov til være her noen dager, og bli litt kjent med folket og området. Vi har blitt svært godt ivaretatt, og reiser herfra rik på nye opplevelser og relasjoner.

Dagens prekentekest er en del av Jesu avskjedstale til disiplene. 4 vers, som på en fortettet måte sier noe om den viktige kjærligheten. Dette fenomenet som er så grunnleggende for å måten vi ser på hverandre. Det er en tekst som både preges av nærhet og av alvor. Jesus taler om kjærlighet, lydighet og glede – og han gjør det med en tydelig kobling mellom det guddommelige og det menneskelige fellesskapet.

Jesus begynner med å si: «*Som Far har elsket meg, har jeg elsket dere. Bli i min kjærlighet!*» Her etableres et mønster: kjærligheten kommer fra Gud, går via Kristus, og gis videre til disiplene. Det er ikke en kjærlighet som oppstår i oss, men en kjærlighet vi får del i. Den er gitt, ikke fortjent. Den er der uavhengig av oss. I dåpen kobles vi på denne kjærlighetens kilde, og om vi anerkjenner våre røtte, så vil den være der resten av livet.

Å *bli i Jesu kjærlighet* er ikke bare å føle seg elsket, men å leve i en relasjon preget av tillit. Jesus sier: «*Hvis dere holder mine bud, blir dere i min kjærlighet, slik jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet.*» Det er en gjensidighet her – kjærligheten og lydigheten henger sammen. Ikke som en betingelse, men som en konsekvens. Den som elsker, vil også lytte og følge.

Til slutt går Jesus fra det generelle til det konkrete – *dere skal elske hverandre*. Kjærligheten er ikke bare i en boks på innsiden av oss.

Kjærligheten vi har fått, skal ikke bare mottas – den skal deles. Og den skal deles på en bestemt måte: *som jeg har elsket dere*.

Dette er ikke en vag oppfordring til godhet, men en konkret forpliktelse til å leve i kjærlighetens fellesskap. Det handler om å ta ansvar for hverandre, å bære hverandres byrder, å tilgi, å inkludere, og å tjene. Det handler om å skape rom der mennesker kan være seg selv, og samtidig bli utfordret til vekst. Dette er den viktigste forutsetning for å skape gode lokalsamfunn og gode menigheter. At vi kjenner på denne grunnleggende forpliktelsen til å ivareta oss selv og hverandres tilværelse. På den måten skaper vi tillit og dermed et samfunn vi tenker på som godt. Den danske teolog og filosof Knud Løgstrup sier det så fint: I ethvert møte mellom mennesker så holder du litt av den andres liv i dine hender. Det forplikter oss.

I en kirkelig sammenheng betyr dette at vi ikke bare er en samling individer som tror på det samme. Vi er et legeme, et fellesskap, et nettverk av relasjoner som skal speile Kristi kjærlighet. Det krever arbeid, vilje og utholdenhet. Gode fellesskap oppstår ikke av seg selv – de må bygges, vedlikeholdes og beskyttes.

Det «imperative» språket kan være utfordrende. Ordet «*skal*» i *dere skal elske* kan leses på flere måter. Det kan forstås som en befaling, en norm, eller som en fremtidsvisjon. I norsk språkbruk kan «*skal*» både uttrykke plikt og hensikt. I denne sammenhengen er det nærliggende å nettopp lese det som et imperativ – en tydelig instruksjon fra Jesus.

Men det er også viktig å se at dette budet ikke kommer isolert. Det kommer etter at Jesus har sagt: «*Som Far har elsket meg, har jeg elsket dere.*» Kjærligheten er altså allerede gitt. Budet om å elske hverandre er ikke en betingelse for å bli elsket, men en konsekvens av å være elsket. Det er en respons, ikke en forutsetning.

Teologisk sett kan vi si at «*skal*» her uttrykker en etisk forpliktelse som springer ut av vår forståelse av verden. Fordi vi er elsket, er vi kalt til å elske. Det er ikke et krav vi må oppfylle for å bli akseptert, men en vei vi inviteres til å gå fordi vi allerede er akseptert.

Her kobles derfor kjærlighet og lydighet til glede. Det er en interessant sammenheng. Vi tenker ofte på glede som noe spontant og følelsesstyrt,

mens kjærlighet og lydighet kan oppleves som krevende og ansvarlig. Men Jesus viser oss at sann glede ikke er overfladisk, men dypt forankret i relasjonen til Gud og til hverandre.

Så hva betyr det at vår glede kan bli *fullkommen*? Ordet peker mot en helhet, en fylde, en glede som ikke mangler noe. Det er ikke nødvendigvis en glede uten sorg, men en glede som er rotfestet i noe større enn oss selv. Det er en glede som kommer av å være en del av Guds kjærlighetsbevegelse – å motta, leve i, og gi videre kjærlighet.

Og dette får betydning for oss:

Først og fremst at vi har et ansvar for å bygge gode fellesskap. Ikke bare hyggelige miljøer, men fellesskap preget av Kristi kjærlighet. Det betyr at vi må være villige til å elske – også når det koster. Å elske hverandre som Kristus har elsket oss, innebærer å sette andre foran oss selv, å tåle hverandre, å tilgi, og å tjene.

Dernest betyr det at vi må forstå gleden som noe mer enn en følelse. Den fullkomne glede er ikke avhengig av ytre omstendigheter, men av indre forankring. Den oppstår når vi lever i samsvar med Guds budskap, og når vi lar kjærligheten få prege våre relasjoner.

Til slutt betyr det at vi må ta Jesu ord på alvor. Når han sier «*Dere skal elske hverandre*», er det ikke en valgfri oppgave, men en kjerne i det kristne livet. Det er et bud, men også en invitasjon – til å leve i kjærlighetens rytme, og til å erfare den gleden som følger med.

Denne teksten minner oss om at å tilhøre den kristne tro ikke bare handler om personlig frelse, men også om fellesskap. Vi er elsket av Gud, og vi er kalt til å elske hverandre.

Derfor er min viktigste oppfordring til menigheten her på Vega: Ta ansvar for fellesskap deres. La kjærligheten vises, ikke bare med ord, men i handling. Og gjør det med vissheten om at vi allerede er elsket – og at Kristi glede kan få bo i oss.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet. Amen